

Sygn. akt XVI GC 516/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Sebastian Mroczkowski

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. D.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż.**

o zapłatę kwoty 35.668,70 zł

I. umarza postępowanie w sprawie co do kwoty należności głównej 5.000 (pięć tysięcy) złotych wobec cofnięcia powództwa w tym zakresie;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. na rzecz powoda D. D. kwotę 511,22 (pięćset jedenaście 22/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 2.577,57 złotych od dnia 27 sierpnia 2012 roku do dnia 18 grudnia 2012 roku;

- 9.679,69 złotych od dnia 03 września 2012 roku do dnia 18 grudnia 2012 roku;

- 13.932,69 złotych od dnia 10 września 2012 roku do dnia 18 grudnia 2012 roku;

- 4.478,75 złotych od dnia 15 września 2012 roku do dnia 18 grudnia 2012 roku;

III. w pozostałej części powództwo oddala;

IV. zasądza od powoda D. D. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. pozostałe koszty procesu w postaci części opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powód D. D. został zwolniony, przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XVI GC 516/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2013 r. powód D. D., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. kwoty 35 668,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot i dat wraz z żądaniem zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, tytułem wykonanych usług przewozu towarów. W uzasadnieniu wskazał, że na zlecenie pozwanej spółki (...) sp. z o.o. wykonywał usługi przewozu samochodem dostawczym – chłodnią. Powód

realizował przewozy na podstawie zleceń transportowych, które otrzymywał od pozwanej spółki. Zgodnie z umową powód co dwa tygodnie wystawiał faktury obejmujące ustalone z pozwanym wynagrodzenie za zrealizowane w tym czasie przewozy. Pozwana nie zapłaciła powodowi należności z wystawionych faktur VAT o nr (...) a jedynie na poczet faktury nr (...) przelała kwotę 6.528,62 zł, zaś w styczniu 2013 r. - kwotę 3.532,36 zł. W tej sytuacji do zapłaty pozostała kwota 35.668,70 zł. (pozew k. 4-12).

W dniu 19 grudnia 2013 r. tut. Sąd, w sprawie o sygn. akt XVI GNc 7027/13, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 135).

W dniu 27 stycznia 2014 r. (data nadania) pozwany (...) sp. z o.o. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł zarzut niewykazania przez powoda zasadności dochodzonego roszczenia, spełnienia świadczenia na rzecz powoda do kwoty 5.000 zł dnia 16 listopada 2012 roku (przed dniem wytoczenia powództwa), potrącenia przed procesem wierzytelności powoda do kwoty 30.668,70 zł, z tytułu szkody związanej z rozmrożeniem towaru oraz brakami w towarze (noty obciążeniowe o nr. (...) z dnia 31.08.2012 r., (...) z dnia 19.11.2012 r., (...) z dnia 22.11.2012 r., (...) z dnia 30.11.2012 r.), objętej reklamacją z dnia 29 listopada 2012 roku. Z ostrożności, w sprzeciwie złożył ponownie oświadczenie o potrąceniu wraz z procesowym zarzutem potrącenia. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 144-256).

W odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął powództwo do kwoty 5.000 zł, podtrzymując roszczenie w wysokości 30.668,70 zł. Podniósł, iż pozwany składając oświadczenie o potrąceniu uznał co do zasady jak i co do wysokości istnienie wierzytelności powoda wskazane w oświadczeniu o kompensacie. Ponadto podniósł zarzut braku skuteczności (przeprocesowego) potrącenia, z uwagi na jego złożenie przez osobę nieuprawnioną a nadto bezskuteczności potrącenia w procesie, z uwagi na złożenie oświadczenia przez pełnomocnika – pełnomocnikowi bez wyraźnego umocowania. Powód zaprzeczył nadto, że otrzymał dokument reklamacyjny. W zakresie zarzutu nienależytego wykonania przewozu wskazał, że o zastrzeżeniach objętych oświadczeniem o potrąceniu dowiedział się dopiero po otrzymaniu not księgowych, czyli na przełomie listopada i grudnia 2012 r. Zdaniem powoda to nie powód nienależycie zrealizował usługę, lecz pozwany nie zapewnił odpowiedniej temperatury towaru już w chwili załadunku. Wskazał również, że sporządził protokół reklamacyjny. Odnośnie braków w przesyłkach wskazał, że listy przewozowe zawierają jedynie ilość palet załadowanych do chłodni. Wszystkie palety były fabrycznie zapakowane i owinięte folią streczową, przewoźnik nie ma więc możliwości sprawdzenia towaru zapakowanego na każdej z palet. Braki zdaniem powoda powstały przez zafoliowanie, czyli przed wykonaniem przewozu i powierzeniem towaru przewoźnikowi, a za takie ubytki przewoźnik nie ponosi odpowiedzialności (pismo powoda k. 276-284).

W dalszych pismach strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

D. D., prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...), i (...) sp. z o.o. w Ż. prowadzili współpracę, w ramach której D. D. na zlecenie (...) sp. z o.o. w Ż. wykonywał usługi przewozu towarów głęboko mrożonych do kontrahentów (...) sp. z o.o. samochodem dostawczym – chłodnią (**okoliczności bezsporne**, poparte: zaświadczenie o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, k. 10; odpis pełny z rejestru przedsiębiorców, k. 265 i n).

(...) sp. z o.o. zleciła D. D. wykonanie przewozów towarowych o numerach (...), (...). Zlecone przewozy towarów zostały wykonane. W każdym ze zleceń transportowych określono temperaturę transportu minus 25 stopni. Na wystawionych listach przewozowych podpisał się kierowca chłodni (...), potwierdzając przyjęcie przesyłek do przewozu w temperaturze minus 21 stopni, i pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., potwierdzając odbiór od kierowcy kompletu dokumentów WZ po dostarczeniu ich do odbiorcy.

Z tytułu wykonanych usług przewozu D. D. wystawił faktury o numerach:

FV (...) (na kwotę 14 106,19 zł z terminem płatności do dnia 26 sierpnia 2012 r.),

FV (...) (na kwotę 13 212,05 zł z terminem płatności do dnia 2 września 2012 r.),

FV (...) (na kwotę 13 932,69 zł z terminem płatności do dnia 9 września 2012 r.),

FV (...) (na kwotę 4 478,75 zł z terminem płatności do dnia 14 września 2012 r.). (dowody: zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 12, 13-14; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 15, 16-17; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 18, 22-23; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 21, 25-26; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 24, 34-35; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 27, 28-29; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 30, 31-32; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 33, 37-38; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 36, 19-20; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 40, 41-42; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 43, 44-45; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 46, 47-48; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 49, 50-51; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 52, 53-54; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 55, 56-57; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 58, 59-60; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 61, 62-63; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 64, 65-66; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 68, 69-70; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 71, 72-73; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 74, 75-76; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 79, 80-81; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 82, 83-84; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 85, 86-87; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 88, 89-90; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 91, 92-93; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 94, 95-96; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 98, 99-100; zlecenie transportowe, list przewozowy o numerze (...), k. 101, 102; faktura VAT o numerze (...), k. 11; faktura VAT o numerze (...), k. 39; faktura VAT o numerze (...), k. 67; faktura VAT o numerze (...), k. 97; zeznania świadka B. S., k. 366 i n.-).

W dniu 7 września 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. dokonała zapłaty na rzecz D. D. kwoty 6.528, 62 zł z tytułu częściowej zapłaty za przewóz, za który wystawiono fakturę o numerze (...). Pismem z dnia 17 września 2012 r., nadanym na pocztę w dniu 18 września 2012 r., D. D. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. do zapłaty pozostałych należności z tytułu wystawionych faktur VAT. W dniu 16 listopada 2012 r. (...) sp. z o.o. w Ż. dokonała przelewu na rzecz D. D. kwoty 5.000 złotych tytułem kolejnej częściowej zapłaty za przewóz (faktura o numerze (...)). Tym samym do zapłaty z tytułu należności za przewóz (faktura o numerze (...)) pozostała kwota 2.577,57 zł. Należności z pozostałych faktur (...) nie zostały uregulowane w żadnej części.

(bezsporne; poparte; potwierdzenie realizacji przelewu, k. 103; wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 104; potwierdzenie realizacji przelewu, k. 152.).

W okresie od kwietnia do lipca 2012 roku D. D. również realizował przewozy towarów głęboko mrożonych na podstawie 6 zleceń transportowych: **nr (...) z dnia 18 kwietnia 2012 roku, (...) z dnia 27 lipca 2012 roku, (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, (...) z dnia 11 maja 2012 roku, (...) z dnia 29 czerwca 2012 roku oraz (...) z dnia 23 lipca 2012 roku.** Przewozy realizował bądź D. D. osobiście, bądź jego ojciec P. D.. Strony miały uzgodnione zasady transportu towarów tego rodzaju. Przed wjazdem na magazyn, celem załadunku towaru, kierowca musiał legitymować się wydrukiem z rejestratora chłodni na poziomie co najmniej – 12o C. Brak wskazania tego rodzaju oznaczałby niemożliwość wjazdu na magazyn. Temperatura wydawanego towaru musiała być na poziomie co najmniej – 18 o C, zaś dla lodów – 20 o C. Były to limity krytyczne. Towar do załadunku oczekiwał na kierowcę na „rampie” przed chłodnią. Temperatura ładunkowa przestrzeni ładunkowej środka transportu podczas wykonywania przewozu musiała oscylować w granicach co najmniej – 18 o C, zaś dla lodów – 20 o C. Tak samo jeśli chodzi o temperaturę przewożonego towaru. W takiej też temperaturze kierowca był zobowiązany do wydania towaru odbiorcy.

Kierowcy D. D. oraz P. D. byli za każdym razem wyposażeni w termometr ręczny do mierzenia temperatury towaru. Zgodnie z ustaleniami, mieli oni obowiązek sprawdzania (za pomocą powyższego termometru) temperatury towaru przed rozpoczęciem transportu oraz kontrolowania temperatury przestrzeni ładunkowej (za pomocą urządzenia samorejestrującego) w czasie jego wykonywania. Towary przed ich załadunkiem były ofoliowywane na paletach typu EURO przez (...) sp. z o.o. w Ż.. Towar znajdował się w kartonach układanych obok siebie na paletach a następnie był foliowany folią typu stretch. Na jednej palecie znajdowały się produkty przeznaczone dla jednego odbiorcy. Mogły być to towary różnego rodzaju, w razie jeśli na palecie po ułożeniu całego towaru jednego rodzaju, pozostało miejsce. Wówczas dokładano kartony z towarem innego rodzaju, celem zaoszczędzenia miejsca ładunkowego. Palety z towarem układano, zgodnie z rozkładem wyładunku dla poszczególnych odbiorców, najbliżej drzwi ładunkowych dla pierwszego odbiorcy. Kierowca nie uczestniczył w pakowaniu towaru. Po przyjeździe na magazyn towar był już ułożony na zafoliowanych paletach. Kierowca kontrolował ilość układanych palet. Wraz z załadunkiem otrzymywał dokumenty wydania zewnętrznego towaru oraz listy przewozowe, na których poświadczal zgodność ilości wydanego towaru z treścią dokumentów wydania zewnętrznego, stan nieuszkodzony towaru oraz jego temperaturę na poziomie – 21 o C. W każdym z listów przewozowych dotyczących zleceń transportowych nr (...) z dnia 18 kwietnia 2012 roku, (...) z dnia 27 lipca 2012 roku, (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, (...) z dnia 11 maja 2012 roku, RD (...),8 z dnia 29 czerwca 2012 roku oraz ZN (...),3 z dnia 23 lipca 2012 roku, kierowca kwitował prawidłowość ilości wydawanego towaru oraz jego temperaturę na poziomie – 21 o C. (**dowód:** wymagania jakościowe dla przewoźników, k. 283; zeznania świadka M. K., k. 365 i n.; zeznania świadka B. S., k. 366 i n.; zeznania świadka P. D., k. 330 i n.; zeznania w charakterze strony D. D., k. 415 i n.

(1) W dniu 18 kwietnia 2012 roku P. D. realizował transport lodów do odbiorcy D. M..D. R. sp. j. z siedzibą w R. (**nr zlecenia (...)**). Przed załadunkiem kierowca nie mierzył temperatury towaru termometrem igłowym (**dowód:** zeznania świadka P. D. k. 332). Nadawca wydał towar w temperaturze – 21 o C, co zostało poświadczane w liście przewozowym. Po dotarciu na miejsce przeznaczenia odbiorca odmówił przyjęcia towaru z uwagi na niewłaściwą temperaturę. Stwierdzono protokolarnie (w obecności komisji reklamacyjnej) temperaturę towaru na poziomie -15,8 o C - 17,5 o C zaś termometrem kierowcy od 16 o C – 18 o C. Kierowca uczestniczył w sporządzaniu protokołu reklamacyjnego, złożył na nim swój podpis i nie zgłaszał zastrzeżeń co do ustalonej temperatury towaru oraz przyczyn jego zwrotu do producenta. Kierowca nie sporządził własnego protokołu ustalenia stanu przesyłki. (**dowody:** protokół zwrotu towaru k. 217, protokół reklamacyjny k. 218, dokumenty WZ k. 219-220, zlecenie k. 223-224, list przewozowy k. 202-203, zeznania świadka M. K., k. 365 i n.; zeznania świadka B. S., k. 366 i n.). Właściciel przedmiotowego towaru – (...) S.A. obciążył (...) Sp. z o.o. kosztami zwrotów rozmrożonego towaru w wysokości jego wartości na sumę 23.279,17 zł. Kwota ta stanowiła wartość dostarczonego przez P. D. towaru w nieodpowiedniej temperaturze, zgodnie z załączoną do noty obciążeniowej nr (...) z dnia 05 sierpnia 2012 roku specyfikacją (**bezsportne;** specyfikacja k. 209, nota obciążeniowa k. 205). Kwota ta została przez (...) Sp. z o.o. zapłacona (**bezsportne;** potwierdzenie przelewu k. 251). Z tytułu powyższego przewozu (...) Sp. z o.o. zapłaciło wynagrodzenie na rzecz D. D. (**bezsportne**). Z końcem grudnia 2012 roku D. D. otrzymał od (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową nr EP (...) z dnia 22 listopada 2012 roku na kwotę 23.279,17 zł. W treści noty jako formę płatności wskazano „kompensata”. (**bezsportne;** poparte: nota obciążeniową k. 204, zeznania powoda D. D. k. 419).

(2) W dniu 27 lipca 2012 roku P. D. realizował transport lodów oraz innych produktów mrożonych do T. w N. (**nr zlecenia (...)**). Nadawca wydał towar w temperaturze – 21 o C, co zostało poświadczane w liście przewozowym. Po dotarciu na miejsce przeznaczenia odbiorca odmówił przyjęcia towaru z uwagi na niewłaściwą temperaturę. Stwierdzono protokolarnie (w obecności komisji reklamacyjnej) temperaturę towaru na poziomie -14,06 o C . Kierowca uczestniczył w sporządzaniu protokołu reklamacyjnego, lecz odmówił złożenia podpisu pod protokołem. Kierowca nie sporządził własnego protokołu ustalenia stanu przesyłki. (**dowody:** protokół zwrotu towaru k. 193, protokół reklamacyjny k. 194, dokumenty WZ k. 195, list przewozowy k. 225-227, zlecenie k. 198-199, zeznania świadka M. K., k. 365 i n.; zeznania świadka B. S., k. 366 i n.). Właściciel przedmiotowego towaru – (...) Sp. z o.o. w K. obciążył (...) Sp. z o.o. kosztami zwrotów rozmrożonego towaru w wysokości jego wartości na sumę 6.878,31 zł. Kwota ta stanowiła wartość dostarczonego przez P. D. towaru w nieodpowiedniej temperaturze, zgodnie z załączoną do noty księgowej nr (...) z dnia 20 września 2012 roku, specyfikacją. (**bezsportne;** specyfikacja k.162-164, nota obciążeniowa

k. 160). Nota dotyczyła również innych obciążeń z uwagi na uszkodzenie towaru przez innych przewoźników. Kwota ta została przez (...) Sp. z o.o. zapłacona (**bezsportne**; potwierdzenie przelewu k. 252). Z tytułu powyższego przewozu (...) Sp. z o.o. zapłaciło wynagrodzenie na rzecz D. D. (**bezsportne**). Z końcem grudnia 2012 roku D. D. otrzymał od (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową nr EP (...) z dnia 19 listopada 2012 roku na łączną kwotę 7.210,83 zł – w tym z tytułu uszkodzenia towaru z przedmiotowego zlecenia ((...)) na kwotę 6.878,31 zł. W treści noty jako formę płatności wskazano „kompensata”. (**bezsportne**; poparte: nota obciążeniową k. 159, zeznania powoda D. D. k. 419).

(3) W dniu 28 lipca 2012 roku D. D. realizował transport 292 sztuk lodów do T. w S. (**nr zlecenia (...)**). Nadawca wydał towar w temperaturze – 21 o C, co zostało poświadczony w liście przewozowym. Towar był transportowany na jednej palecie Euro. Po dotarciu na miejsce przeznaczenia odbiorca – w osobie jednego magazyniera, przyjął towar bez zastrzeżeń. Kierowca posiadał przy sobie specyfikację przesyłki, której oryginał pozostawił u odbiorcy towaru. Magazynier nie sprawdzał w obecności przewoźnika temperatury towaru. Po wydaniu towaru kierowca zabrał ze sobą wymienną paletę Euro. Protokołu reklamacyjnego (k. 166) oraz dopisków na dokumencie specyfikacji przesyłki (k. 307) nie dokonywano w obecności D. D.. Nie sporządzono protokołu zwrotu towaru. (**dowody**: reklamacja k. 166, specyfikacja przesyłki k. 307, zeznania powoda D. D. k. 418-419, zlecenie k. 196-197, list przewozowy k. 228-229). Właściciel przedmiotowego towaru – (...) Sp. z o.o. w K. obciążył (...) Sp. z o.o. kosztami zwrotów rozmrożonego towaru w wysokości jego wartości na sumę 332,52 zł, zgodnie z załączoną do noty księgową nr (...) z dnia 20 września 2012 roku, specyfikacją. (**bezsportne**; specyfikacja k.162-164, nota obciążeniowa k. 160). Nota dotyczyła również innych obciążeń z uwagi na uszkodzenie towaru przez innych przewoźników. Kwota ta została przez (...) Sp. z o.o. zapłacona (**bezsportne**; potwierdzenie przelewu k. 252). Z tytułu powyższego przewozu (...) Sp. z o.o. zapłaciło wynagrodzenie na rzecz D. D. (**bezsportne**). Z końcem grudnia 2012 roku D. D. otrzymał od (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową nr EP (...) z dnia 19 listopada 2012 roku na łączną kwotę 7.210,83 zł – w tym z tytułu uszkodzenia towaru z przedmiotowego zlecenia ((...)) na kwotę 332,52 zł. W treści noty jako formę płatności wskazano „kompensata”. (**bezsportne**; poparte: nota obciążeniową k. 159, zeznania powoda D. D. k. 419).

Nota obciążeniowa EP (...) (k. 159) na kwotę 7.210,83 zł dotyczyła powyższego zlecenia nr (...) (T. w N., zlecenie ad. 2) – wartość obciążenia 6.878,31 zł (specyfikacja k. 162-164) oraz zlecenia nr (...) (T. S., zlecenie ad. 3) – wartość obciążenia 332,52 zł (specyfikacja k. 162).

Z tytułu rozmnożenia towaru łączna wartość obciążenia D. D. kwotami z not obciążeniowych stanowiła sumę 30.490 zł (23.279,17 zł - ad. 1 + 6.878,31 zł – ad. 2 + 332,52 zł- ad. 3).

(4) W dniu 11 maja 2012 roku P. D. realizował transport lodów min. do sklepu (...). L. w R. (**zlecenie nr (...)**). W czasie tego transportu towar był przewożony również do innych odbiorców, w tym C. w R., Selgros Sp. z o.o, w R. oraz O. w R. (**dowód**: list przewozowy k. 200-201). Towar do sklepu (...). L. w R. – łącznie 316 sztuk lodów był przewożony na jednej palcie w postaci 94 kartonów towaru (**dowód**: dokument WZ k. 212-214, zeznania powoda D. D. k. 416). Paleta wraz z ułożonymi na niej kartonami z towarem była zafoliowana folią typu stretch (**dowód**: zeznania świadka M. K., k. 365 i n.; zeznania świadka B. S., k. 366 i n., zeznania powoda D. D. k. 417, zeznania świadka P. D. k. 332). Po przybyciu na miejsce przeznaczenia stwierdzono w obecności P. D. brak jednego z dwóch kartonów towaru o nazwie M. (...) S.. W jednym kartonie znajdowała się 6 sztuk lodów. Kierowca nie kwestionował braku jednego kartonu lodów (**bezsportne**; poparte: dokument WZ k. 212-214, zeznania powoda D. D. k. 416). Właściciel przedmiotowego towaru – (...) S.A. obciążył (...) Sp. z o.o. kosztami braku jednego kartonu lodów o wartości 72,50 zł. Kwota ta stanowiła wartość towaru, zgodnie z załączoną do noty obciążeniowej nr (...) z dnia 05 sierpnia 2012 roku specyfikacją (**bezsportne**; specyfikacja k. 209, nota obciążeniowa k. 205). Kwota ta została przez (...) Sp. z o.o. zapłacona (**bezsportne**; potwierdzenie przelewu k. 251). Z tytułu powyższego przewozu (...) Sp. z o.o. zapłaciło wynagrodzenie na rzecz D. D. (**bezsportne**). Z końcem grudnia 2012 roku D. D. otrzymał od (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową nr EP (...) z dnia 22 listopada 2012 roku na kwotę 72,50 zł. W treści noty jako formę płatności wskazano „kompensata”. (**bezsportne**; poparte: nota obciążeniową k. 204, zeznania powoda D. D. k. 419).

Powyższa nota obciążeniową EP (...) z dnia 22 listopada 2012 roku była zatem wystawiona na dwie wartości 23.279,17 zł, z tytułu rozmrożenia towaru (zlecenie opisane wyżej ad. 1 - nr (...) D.) oraz braków w towarze na kwotę 72,50 zł (zlecenie ad. 4 nr (...) – E.L. R.).

(5) W dniu 29 czerwca 2012 roku P. D. realizował transport towarów mrożonych producenta N. (...) Sp. z o.o w P. do odbiorcy (...) Sp. z o.o. w N.. Paleta wraz z ułożonymi na niej kartonami z towarem była zafoliowana folią typu stretch. Towar do tego odbiorcy był ułożony na jednej palecie (**dowód:** zeznania świadka M. K., k. 365 i n.; zeznania świadka B. S., k. 366 i n., zeznania powoda D. D. k. 417, zeznania świadka P. D. k. 332, zeznania powoda D. D. k. 416-417). Po dotarciu na miejsce przeznaczenia stwierdzono brak 1 kartonu kostki rybnej z fileta panierowanej, pakowanej po 3 kg w jednym kartonie. (**dowód:** zwrot klienta k. 240, dokument WZ, dowód dostawy k. 241-242). Kierowca nie kwestionował braku jednego kartonu ryb (**bezsporne;** poparte: dowód dostawy k. 242). Wartość tego towaru stanowiła kwotę 22,80 zł, której zapłatą właściciel (...) Sp. z o.o. obciążył (...) Sp. z o.o. Kwota ta została przez (...) Sp. z o.o. zapłacona (**bezsporne;** specyfikacja k. 236- 237, nota k. 232-233, rozrachunki k. 253). Z tytułu powyższego przewozu (...) Sp. z o.o. zapłaciło wynagrodzenie na rzecz D. D. (**bezsporne**). Z końcem grudnia 2012 roku D. D. otrzymał od (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową nr EP (...) z dnia 30 listopada 2012 roku na kwotę 22,80 zł. W treści noty jako formę płatności wskazano „kompensata”. (**bezsporne;** poparte: nota obciążeniową k. 231, zeznania powoda D. D. k. 419).

(6) W dniu 23 lipca 2012 roku D. D. realizował transport towaru mrożonego min. do C. w W. (**zlecenie nr (...)**). Paleta wraz z ułożonymi na niej kartonami z towarem była zafoliowana folią typu stretch. Towar do tego odbiorcy był ułożony na jednej palecie (**dowód:** zeznania świadka M. K., k. 365 i n.; zeznania świadka B. S., k. 366 i n., zeznania powoda D. D. k. 417). Po dotarciu na miejsce przeznaczenia stwierdzono brak 1 kartonu kalmarów, pierścienie panierowane, pakowanej po 3 kg w jednym kartonie, łącznie 12 sztuk. (**dowód:** zwrot klienta k. 247, dokument WZ, dowód dostawy k. 248). Kierowca nie kwestionował braku jednego kartonu ryb (bezsporne; poparte: dowód dostawy k. 248). Wartość tego towaru stanowiła kwotę 83,40 zł, której zapłatą właściciel (...) Sp. z o.o. obciążył (...) Sp. z o.o. Kwota ta została przez (...) Sp. z o.o. zapłacona (**bezsporne;** nota k. 244-245, rozliczenie k. 250, kompensata k. 254, potwierdzenie przelewu k. 255). Z tytułu powyższego przewozu (...) Sp. z o.o. zapłaciło wynagrodzenie na rzecz D. D. (**bezsporne**). Z końcem grudnia 2012 roku D. D. otrzymał od (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową nr EP (...) z dnia 31 sierpnia 2012 roku na kwotę 83,40 zł. W treści noty jako formę płatności wskazano „kompensata”. (**bezsporne;** poparte: nota obciążeniową k. 243, zeznania powoda D. D. k. 419).

Z tytułu braków w towarze łączna wartość obciążenia D. D. wysokością not obciążeniowych stanowiła sumę 178,70 zł (72,50 zł- ad. 4 + 22,80 zł – ad. 5 + 83,40 zł – ad. 6).

Łącznie wartość not obciążeniowych z tytułu rozmrożenia towaru oraz braków stanowiła sumę 30.668,70 zł (30.490 zł + 178,70 zł).

Pismem z dnia 29 listopada 2012 r., (data nadania 29 listopada 2012 r.), (...) sp. z o.o. w Ż. złożyła D. D. reklamację (nr 1/11/2012) w związku z nieprawidłowym wykonaniem usług przewozu (zlecenia o numerach (...) - **ad. 3 (rozmrożenie)**, (...) – **ad. 2 (rozmrożenie)**, (...) – **ad. 4 (braki)**, (...) – **ad. 1 (rozmrożenie)**). Jako powód reklamacji wskazano nieprawidłowe wykonanie wymienionych przewozów z uwagi na rozmrożenie towaru ((...), (...), (...)) oraz braki w towarze ((...)) i wezwano do zapłaty kwoty **30.562,50 zł tytułem odszkodowania**. Reklamacja ta została doręczona adresatowi w dniu 04 grudnia 2012 r. D. D. nie ustosunkował się do przedmiotowej reklamacji. (**dowody:** reklamacja o numerze 1/11/2012”, k. 155-156; zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 157-158).

Pismem z dnia 31 grudnia 2012 r., nadanym na poczcie w dniu 2 stycznia 2013 r., (...) sp. z o.o. w Ż. złożyła D. D. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w kwocie **30.668,70 zł** (suma wszystkich wystawionych wcześniej not obciążeniowych z tytułu rozmrożenia towaru oraz braków w towarze) z jego wierzytelnością w kwocie 34 201,06 zł z tytułu wykonanych usług przewozu, za które wystawił faktury VAT FV (...), FV (...), FV (...), FV (...). W wyniku potrącenia, do zapłaty na rzecz D. D. pozostała kwota 3 532, 36 zł, która w dniu 30 stycznia 2013 roku została przelana na jego rzecz. W szczegółach płatności (potwierdzenia przelewu) widniała adnotacja „MINUS (...),70”. Przedmiotowe

pismo dotarło do D. D. w styczniu 2013 roku. (**dowód:** pismo z dnia 31 grudnia 2012 r. zatytułowane „kompensata wzajemnych należności i zobowiązań”, k. 153; wyciąg z książki nadawczej (...) sp. z o.o. w Ż., k. 154; potwierdzenie realizacji przelewu, k. 105; zeznania w charakterze strony D. D., k. 416).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron niezakwestionowanych przez drugą stronę lub też przez tę drugą stronę przyznanych, dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i zeznań świadka B. S., M. K., P. D. oraz zeznań w charakterze strony D. D..

Autentyczność przedmiotowych dokumentów nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron procesu, a Sąd nie miał podstaw do jej podważania z urzędu – dowody te należy zatem uznać za wiarygodne.

Wszyscy świadkowie oraz powód potwierdzili zasady współpracy z pozwaną przy realizacji zleceń transportowych, w szczególności wymagania co do temperatury przewożonego towaru, temperatury chłodni podczas transportu oraz załadunku. Brak było rozbieżności w zeznaniach świadków oraz powoda co do sposobu przygotowania towaru do transportu, iż towar układany na paletach był w całości foliowany oraz, że kierowca nie uczestniczył w pakowaniu towaru. Nie było również rozbieżności, iż w trzech przypadkach stwierdzono braki w towarze, za które pozwany przez właścicieli, a powód przez pozwanego zostali obciążeni notami księgowymi. Świadkowie, w tym powód byli również zgodni na okoliczność, iż w przypadkach stwierdzanych przy odbiorze rozmrożeń towarów nie było sporządzanego przez kierowcę protokołu stanu przesyłki. O wzorze takiego protokołu przekazanego powodowi, zeznawały świadek B. S. i M. K.. O problemach z rozładunkiem towaru w D. w R. (nr zlecenia (...)) zeznawał zarówno kierowca transportu P. D. oraz powód. Zgodnie z ich relacją towar miał być rozładowany na chodnik przy wysokiej temperaturze otoczenia. Na powyższe kierowca nie wyraził zgody i towar powrócił do nadawcy. Powyższe nie znajduje pokrycia w dowodach z dokumentów. Po pierwsze kierowca nie sporządził protokołu stanu przesyłki, po drugie uczestniczył w komisji sprawdzającej temperaturę towaru. Temperaturę mierzono również termometrem kierowcy i stwierdzono niezgodność temperatury ze specyfiką towaru. (k. 217-218). Kierowca nie mierzył temperatury towaru przed przyjęciem towaru do przewozu (k. 332). Niepełne są również zeznania świadka P. D. oraz powoda na okoliczność niemożliwości mierzenia temperatury towaru przed rozpoczęciem przewozu. Ani świadek ani powód nie potrafili konkretnie wskazać, czy w przypadku tych trzech przewozów (N., S. i R.) nie mieli możliwości mierzenia temperatury. Powód wprost wskazał, iż nie pamięta czy o to kierowca ubiegł się (k. 421). Świadek P. D. opowiadał o jednej sytuacji, kiedy to towar wyglądał na rozmrożony a nadawca odmówił dopuszczenia do zmierzenia temperatury. Sprawa to została następnie wyjaśniona z Panią C. która zapewniła, iż przewoźnik nie będzie z tego tytułu ponosił odpowiedzialności. Transport został zrealizowany i nie dotyczył przewozów objętych sporem (k. 331). Niepoparte, przede wszystkim zeznaniami świadka P. D., który realizował przewóz, są zeznania powoda w zakresie faktycznego odbioru towaru w T. N. (...). Powód twierdził, iż rozmrożenia nie było, zaś towar został jako rozmrożony ponownie załadowany na chłodnię, podczas kiedy kierowca oczekiwał na dokumenty i zasnął. O powyższym zdarzeniu świadek w ogóle nie wspominał. Podobnie w przypadku twierdzeń powoda i świadka na okoliczność czasu oczekiwania towaru na „rampie” jako przygotowanego do załadunku. Osoby te mówiły ogólnie, iż zdarzały się takie sytuacje, iż towar dłuższy czas tam się znajdował. Ani powód ani świadek P. D. nie byli jednak w stanie odnieść powyższej okoliczności do konkretnych przewozów, w szczególności tych objętych sporem.

W przedmiotowej sprawie sporem objęte było tak istnienie roszczenia powoda (co do zasady oraz wysokości), jak i skuteczność i zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia roszczenia z tytułu szkody w innych przewozach (nieobjętych roszczeniem powoda). Bezsporna była okoliczność uiszczenia należności na rzecz powoda z tytułu wykonanych usług przewozu, kwestionowanych co do jakości ich wykonania przez pozwanego, wystawienia i doręczenia powodowi not obciążeniowych, jak również w toku sporu – doręczenia dokumentu kompensaty (k. 153). Powód przyznał tę okoliczność w złożonych przez siebie zeznaniach (k. 416). Początkowo sporem objęte było doręczenie dokumentu w postaci reklamacji (k. 155-158). Pozwany załączył do sprzeciwu zwrotne potwierdzenie odbioru. Wobec zarzutu powoda, iż brak takiego dowodu – w dalszym piśmie procesowym (k. 292) pozwany wprost wskazał na datę odbioru 04 grudnia 2012 roku. Powyższemu pełnomocnik powoda nie zaprzeczył. A zatem przedmiotową okoliczność należy uznać za bezsporną w sprawie. W tym miejscu wskazać należy na niewiarygodność zeznań samego powoda (k. 419), iż dokumentu reklamacji nie otrzymał, a podpis na zpo k. 157 – należący do niego

dotyczy pewnie odbioru przedmiotowych not obciążeniowych. Stron powodowa od początku twierdziła, iż otrzymała przedmiotowe noty, z tym że na przełomie listopada i grudnia 2012 roku. W złożonych zeznaniach powód sprecyzował, iż było to jednak bliżej końca grudnia 2012 roku (k. 419). Z dokumentów załączonych przez pozwanego (k. 157-158) wynika, iż dokument którego dotyczą zpo został nadany dnia 29 listopada 2012 roku. Taką też datę nosi dokument reklamacji na k. 155. Na dokumencie k. 157 co prawda nie widnieje data odbioru, jednakże na dokumencie tym jest przybita pieczęć poczty w Ż. (skąd nadano przesyłkę), zaś na k. 158 pieczęć poczty w S. – siedzibie firmy powoda. Pieczęć ta została podstemplowana z datą późniejszą niż poczty w Ż. – jako nadawcy przesyłki. Do poczty w S. nadeszła bowiem korespondencja już doręczonej przesyłki. Podpis odbiorcy korespondencji musiała zatem zostać złożony zanim korespondencja trafiła na pocztę w S.. Na pieczęci tej widnieje z pewnością data grudnia 2012 roku (data dniowa niewyraźna, jednakże na pewno dotyczy cyfr od 1 do 9). Skoro pozwany wprost wskazuje, iż dotyczy to dnia 04 grudnia 2012 roku, a powód temu nie zaprzecza, data ta została przyjęta przez Sąd jako data odbioru przedmiotowej korespondencji. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż pozwany legitymował się zwrotnym potwierdzeniem odbioru reklamacji. Dokument ten stanowi dowód doręczenia przedmiotowego dokumentu. Ciężar dowodu, iż dotyczyło to innej przesyłki, bądź, iż odbioru dokonano innej dacie – spoczywał zatem na powodzie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne, jednakże Sąd jedynie w nieznaczej części dokonał rozliczenia na korzyść powoda.

W przedmiotowej sprawie nie było sporu na temat łączącego strony stosunku obligacyjnego. Strony łączyła umowa przewozu poszczególnych towarów na podstawie generowanych przez pozwanego zleceń transportowych

Elementy istotne umowy przewozu określone są w art. 774 k.c., w myśl którego przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do przewiezienia, za wynagrodzeniem, osób lub rzeczy. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy przewozu są: oznaczenie punktów początkowego i końcowego świadczenia przewozowego, określenie wielkości wynagrodzenia należnego przewoźnikowi oraz wskazanie przedmiotu przewozu. Umowa przewozu jest umową o świadczenie usług, a z uwagi na charakter świadczenia, do jakiego przewoźnik jest zobowiązany, zbliża się do umów rezultatu (M. Stec (w:) System prawa prywatnego, t. 7, 2001, s. 526). Nadawca czy frachtujący, zainteresowani są nie tylko w podjęciu pewnej aktywności przewoźnika, ale ich interes w sposób należyty zostanie zrealizowany tylko wtedy, gdy przesyłka (towar) osiągną miejsce przeznaczenia. Jest to umowa dwustronnie zobowiązująca, wzajemna i odpłatna, zaś odpłatność jest składnikiem przedmiotowo istotnym umowy przewozu.

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty przewoźnego za wykonane na jego zlecenie przewozy wskazane w zleceniach transportowych załączonych do pozwu. Na potwierdzenie swojej wierzytelności powód przedstawił zlecenia transportowe, listy przewozowe a także faktury VAT wystawione za wykonane przewozy. W przedmiotowej sprawie pozwany wystawiał zlecenia transportowe i listy przewozowe na przewozy za które powód dochodzi zapłaty w niniejszej sprawie. W doktrynie podkreśla się, że list przewozowy spełnia szereg rozmaitych funkcji w tym funkcję dowodową. Zgodnie z art. 47 ust. 3 pr. przew. dowodem zawarcia umowy przewozu jest list przewozowy, którym może być także przekaz elektroniczny, wydruk komputerowy lub inny dokument zawierający dane określone w art. 38 pr. przew. Nie należy jednak z brzmienia tego przepisu wyciągać wniosku, iż list przewozowy stanowi jedyny dowód zawarcia umowy i jej treści. W wyroku z dnia 26.01.2006 r. sygn. V CSK 59/05 Sąd Najwyższy podkreślił, że art. 47 ust. 3 nie może stanowić podstawy do ustalania treści konkretnej umowy przewozu ani oceny poczynionych w niej określonych uzgodnień. Oznacza to, że list przewozowy ma co do zasady drugorzędne znaczenie z punktu widzenia określenia stron i warunków umowy przewozu. Natomiast o ile zawarcie przez strony określonej umowy wymaga akceptacji przez strony jej postanowień, zlecenie transportowe (lub przewozu) należy uznać za ofertę. Zawarcie umowy przewozu na podstawie otrzymanego zlecenia następuje albo poprzez akceptację, albo poprzez tzw. milczący akcept (ograniczone zastosowanie). W każdym przypadku jeśli dochodzi do zawarcia umowy na podstawie zlecenia, postanowienia w nim zawarte stanowią postanowienia umowne, które wiążą strony umowy.

Przeciwko żądaniu pozwu pozwany podniósł zarzut potrącenia. Za wnioskiem o dokonaniu potrącenia idzie jednakże uznanie długu. W przypadku potrącenia mamy do czynienia ze zobowiązaniami wzajemnymi, wyrażonymi w tym przypadku w pieniądzu, wymagalnymi. Prowadzi to wyłącznie do jednego wniosku - aby móc potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością strony powodowej, pozwany musiał uznać zasadność ich roszczeń i niewątpliwie to uczynił.

Uznanie długu jest czynnością dłużnika dokonaną wobec wierzyciela, z której wynika chęć zapłaty długu lub przynajmniej przyznanie istnienia obowiązku spełnienia świadczenia. W doktrynie wyróżnia się uznanie właściwe długu, które jest umową zawartą pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem, w której strony ustalają, że istnieje pomiędzy nimi dług o określonej wysokości i terminie płatności, oraz uznanie nieprawidłowe, zwane również niewłaściwym będące każdym innym zachowaniem dłużnika, z którego wynika świadomość istnienia długu oraz obowiązku jego zapłaty, takie jak prośby o prolongatę zadłużenia, rozłożenie na raty, umorzenie części długu czy jak to miało miejsce w niniejszej sprawie poprzez złożenie dokumentu wyszczególniającego wierzytelności powoda i pozwanego. Według poglądów części autorów uznanie niewłaściwe w rzeczywistości stanowi przyznanie prawa. Taki charakter uznania niewłaściwego zaaprobował również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 7 grudnia 1957 r. (OSPIKA 1958, poz 194) stwierdzając między innymi, że „uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza się uchylić od jego wypełnienia”. Oświadczenie takie nie jest wprawdzie oświadczeniem woli w technicznym tego słowa znaczeniu, a więc nie jest czynnością prawną w rozumieniu art. 56 k.c. W rzeczywistości oświadczenie takie jest aktem woli, lecz w znaczeniu potocznym – poprzez złożenie takiego oświadczenia dłużnik nie dąży przez to do zmiany istnienia stosunku prawnego, lecz zmierza do stwierdzenia wobec wierzyciela, że jego należność istnieje i jest wymagalna (art. 60 k.c.) i w związku z tym rodzi ono materialnoprawne skutki uznania wierzytelności. Uznanie niewłaściwe długu dotyczy stanu wiedzy podmiotu składającego oświadczenie, wystarczy zatem aby dłużnik uznał dług co do zasady (J. Ignatowicz, System prawa cywilnego, t.I, Wrocław 1985 s. 836). Okoliczność, że dłużnik nie miał woli uznania roszczenia jest obojętna, jak również jest rzeczą obojętną, czy zdawał sobie sprawę z tych skutków, gdyż następują one niezależnie od woli stwierdzającego. To właśnie odróżnia je od oświadczenia woli sensu stricto.

W niniejszej sprawie pozwany (...) sp. z o.o. złożył powodowi pismo zatytułowane „Kompensata wzajemnych należności i zobowiązań”, w którym wskazane zostały zobowiązania (...) sp. z o.o. wobec D. D. oraz zobowiązania D. D. wobec (...) sp. z o.o. Pozwany złożył zatem oświadczenie wiedzy co do faktu istnienia długu i jego wysokości, które Sąd zbadał pod względem jego zgodności ze stanem faktycznym sprawy. W dokumencie tym pozwany wprost odwołuje się do należności powoda określonych fakturami VAT (...) dochodzonymi pozwem. Nie ma zatem wątpliwości, iż pozwany uznał swój dług, co oznacza, iż podniesiony zarzut niewykazania przez powoda istnienia i wysokości jego wierzytelności jest niezasadny.

Przechodząc do oceny zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym, a skutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Według zaś przepisu art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie, a oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

W przedmiotowej sprawie wierzytelności przedstawione do potrącenia przez pozwanego istniały, były wymagalne i nadawały się do potrącenia. Roszczenie staje się wymagalne wtedy, gdy zaktualizował się obowiązek świadczenia, a więc gdy wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. W przedmiotowej sprawie reklamację złożoną powodowi przez pozwanego należało uznać za wezwanie powoda do zapłaty. Wezwanie ma charakter oświadczenia woli złożonego dłużnikowi przez wierzyciela. Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje szczególnych wymagań co do formy wezwania do zapłaty. Wezwanie do zapłaty może być zatem dokonane w dowolny

sposób, także ustnie, byleby wynikała z niego wola wierzyciela otrzymania należnego od dłużnika świadczenia (por. orz. SN z 22.11.1972 r., III CRN 2/72, nie publ.). Należy jednak pamiętać, iż zgodnie z regułą dowodową z art. 6 k.c., to obowiązkiem wierzyciela będzie wykazanie, iż zostało ono wystosowane i faktycznie doszło do drugiej strony. W niniejszej sprawie pismem wysłanym do powoda zatytułowanym „reklamacja nr 1/11/2012” pozwany wnosił o przyznanie odszkodowania w kwocie łącznej 30.652,50 zł i rozliczenie tej kwoty z wynagrodzeniem powoda z tytułu realizacji przedmiotowego zlecenia. Nawet zatem jeżeli nadawca nazwał pismo, w którym zawarł żądanie zapłaty za szkodę spowodowaną wadliwym wykonaniem przewozu „reklamacją” a nie „wezwaniami do zapłaty”, to pismo to należy traktować jako wezwanie do uregulowania należności i z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Należy wskazać, że pozwany udowodnił, iż pismo zostało doręczone powodowi. Pismo powyższe zostało przesłane do powoda pocztą. Na zwrotnym potwierdzeniu odbioru widnieje podpis D. D., nie wpisano jednakże daty odbioru przesyłki. Przesyłka zawierająca dokument reklamacji została nadana na pocztę w Ż. w listopadzie 2012 r. a przesyłkę przesłano do S. o czym świadczy stempel pocztowy znajdujący się na zwrotnym potwierdzeniu odbioru z grudnia 2012 r. Zatem przesyłka musiała zostać doręczona w dacie mieszczącej się w okresie od dnia nadania przesyłki na pocztę w Ż. do dnia wysyłki zwrotnego potwierdzenia odbioru do nadawcy - jako ostatniego dnia w którym poczta mogła doręczyć przesyłkę. Dzień zwrotu odbity na pieczęci poczty nie był czytelny. Jak już wskazano wyżej, wobec niezakwestionowania przez stronę powodową daty 04 grudnia 2012 roku i niewykazania okoliczności przeciwniej, datę tę uznano jako datę odbioru przedmiotowej korespondencji. Zatem powyższą datę należało uznać za datę doręczenia przesyłki zawierającej wezwanie do zapłaty powodowi D. D.. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wezwanie zawierało termin zapłaty oznaczony na 14 dni od dnia otrzymania reklamacji, zatem zobowiązanie stało się wymagalne w dniu 18 grudnia 2012 r. i już w tej dacie potrącenie było możliwe. Wezwanie do zapłaty dotyczyło kwoty 30.652,50 zł z tytułu nieprawidłowego wykonania usług przewozu: rozmrożenia towaru: (zlecenia o numerach (...) – oznaczenie ad. 3 ze stanu faktycznego (rozmrożenie), (...) –ad. 2 (rozmrożenie), (...) –ad. 1 (rozmrożenie) oraz braków w towarze (zlecenie (...) – ad. 4 (braki)). Reklamacją (wezwaniami do zapłaty) nie były objęte dwa pozostałe braki w towarze a dotyczące realizowanych przez powoda zleceń transportowych nr (...) (braki na kwotę 22,80 zł) oraz (...) (braki na kwotę 83,40 zł). Okoliczność ta nie miała jednak znaczenia do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, o czym będzie mowa niżej.

Zgodnie z art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Noty obciążeniowe jak wskazuje sam powód w zeznaniach, zostały mu doręczone pod koniec grudnia 2012 r. Pismo zostało nadane na pocztę w dniu 24 grudnia 2012 r., zatem uwzględniając termin 7 dni na doręczenie przesyłki za datę pewną w której doręczone zostały powodowi noty obciążeniowe należało uznać dzień 31 grudnia 2012 r. Zatem przyjmując 14-dniowy termin za zapłatę od dnia doręczenia not obciążeniowych należało stwierdzić, że w dacie 14 stycznia 2013 r. świadczenia pozwanego były już wymagalne. Pomimo jednak otrzymania not księgowych w dniu 14 stycznia 2013 r. potrącenie było możliwe już w dniu 18 grudnia 2012 r. zatem należało przyjąć, że skutki potrącenia nastąpiły już w tej dacie.

Oświadczenie o potrąceniu, w myśl przepisu art. 61 k.c., staje się skuteczne z chwilą, gdy dojdzie do wierzyciela w taki sposób, że może zapoznać się z jego treścią. Wystarczająca jest sama możliwość zapoznania się. Ustawodawca nie nakłada bowiem na nadawcę obowiązku dopilnowania, czy adresat faktycznie zapoznał się z treścią oświadczenia. W przedmiotowej sprawie pismo zatytułowane „kompensata wzajemnych należności i zobowiązań” zostało skutecznie złożone przez pozwanego powodowi i wywołało zamierzony skutek materialnoprawny. Z tego też względu ocena skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w piśmie procesowym w toku postępowania przez pełnomocnika pozwanego pełnomocnikowi powoda pozostaje bezprzedmiotowa. Skrótowno zaznaczyć można jedynie, że w ocenie Sądu orzekającego pełnomocnictwo procesowe o treści wskazanej w przepisie art. 91 k.p.c. nie upoważnia pełnomocnika do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, bowiem w większości orzecznictwa wskazywany jest przeciwny pogląd.

Przechodząc zaś do oceny skuteczności zgłoszonego zarzutu potrącenia, wskazać należy, że oświadczenie takie pozwany złożył powodowi przed wszczęciem postępowania, a z ostrożności procesowej pełnomocnik pozwanego złożył je wobec pełnomocnika powoda.

Od potrącenia jako czynności materialnoprawnej odróżnić trzeba zarzut potrącenia będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w przepisie art. 499 k.c. jest czynnością materialnoprawną, powodującą – w razie wystąpienia przesłanek określonych w przepisie art. 498 § 1 k.c. – odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę procesowego zarzutu potrącenia.

Odpierając nietrafny zarzut powoda jako że zgodnie z przepisem art. 201 k.s.h. tylko zarząd jest uprawniony do reprezentowania spółki z o.o. i tym samym księgowa pozwanej spółki nie była umocowana do złożenia względem powoda oświadczenia o potrąceniu, stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu orzekającego zatrudnienie na stanowisku, z którym wiąże się sporządzanie dokumentów księgowych, zestawień, rozrachunków oraz wystawianie faktur, jest równoznaczne z udzieleniem przez pracodawcę stałego pełnomocnictwa do dokonywania tych czynności. Zdanie to podziela również Sąd Najwyższy – przykładowo w wyroku z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99, OSNC 2002/7-8/94. Co więcej, księgowa wystawiała podobne dokumenty również wobec innych kontrahentów a także generowała takie dokumenty na papierze firmowym. Zlecała też dokonywanie przelewów i księgowała noty obciążające pozwaną spółkę, a zatem z pewnością była umocowana do czynności rozrachunkowych, za jaką to czynność należy też uznać przedstawienie powodowi oświadczenia o potrąceniu - kompensacie. Wbrew pogładowi powoda, skuteczności wezwania do zapłaty i potrącenia nie podważa fakt podpisania ich nie przez osoby powołane do reprezentowania pozwanego jako osoby prawnej, ale przez pracownika jego działu księgowości, do zakresu obowiązków którego należało dokonywanie takich czynności. Nieracjonalne i godzące w płynność obrotu byłoby wymaganie od przedsiębiorcy działania w zakresie wezwań do zapłaty czy dokonywania potrąceń przez osoby powołane do jego reprezentacji jako osoby prawnej, zwłaszcza gdy dotyczyłoby to przedsiębiorstw o znacznych rozmiarach, w których działalność wymaga wystawiania setek i tysięcy faktur oraz wezwań do zapłaty (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23.10.2001 r. sygn. akt I CKN 323/99).

Przechodząc do rozważenia które wierzytelności zostały umorzone przez potrącenie wskazać należy, iż osoba uznająca dług nie traci możliwości przeprowadzenia dowodu, iż uznany dług w rzeczywistości nie istnieje, zatem pozwana miała prawo wykazywania w postępowaniu sądowym, że uznane przez nią zobowiązanie nie istnieje bądź też, że istnieje, lecz w mniejszej kwocie. Uznanie długu ma zatem istotne znaczenie dowodowe w sferze procesu cywilnego, w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje ale w mniejszym wymiarze (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1973 roku, II CR 700/72, LEX nr 7218). Uznanie roszczenia przed wytoczeniem powództwa nie oznacza przeto, iż strona pozwana nie może wywodzić, że nie było podstaw do tego uznania. Skutkiem tego jest jedynie to, że na pozwanego, czyli stronę która wcześniej uznała roszczenie, doszło do przeniesienia ciężaru dowodu, iż w momencie jego uznania nie było faktycznych podstaw do zapłaty w takiej wysokości, jaką uznawał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 13 kwietnia 2011 roku, VI ACa 859/10, LEX nr 950792). Jednoznacznie jednak skonstatować należy, że w niniejszej sprawie temu ciężarowi dowodu pozwany nie sprostał. Tym samym powód udowodnił swoje roszczenie co do zasady.

Ponadto stwierdzić należy również, że powód udowodnił swoje roszczenie co do wysokości. Przedłożył bowiem faktury za wykonane przewozy, które to faktury pozwany zaksięgował. Ponadto wysokość roszczenia powoda jest dowiedziona pośrednio poprzez uznanie niewłaściwe, którego dokonał pozwany i w tym zakresie aktualne są powyższe rozważania Sądu.

Jednakże dla ustalenia rzeczywistego zakresu odpowiedzialności przewoźnika D. D. za ewentualne nienależyte wykonanie poszczególnych przewozów należy poczynić szczegółowe rozważania, subsumując ustalony w sprawie stan faktyczny pod przepisy prawa przewozowego.

Na wstępie należało ustosunkować się do odpowiedzialności powoda za szkody z tytułu ubytków towaru w transportach o numerach zleceń ZN (...),(...), ZN (...),03, RD (...). Zgodnie z przepisem art. 41 p.p. nadawca jest obowiązany oddać przewoźnikowi rzeczy w stanie umożliwiającym ich prawidłowy przewóz i wydanie bez ubytku i uszkodzenia. Według zaś przepisu art. 48 ust. 1 p.p. przewoźnik może sprawdzić, czy przesyłka odpowiada oświadczeniom nadawcy zawartym w liście przewozowym oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych. Przepis art. 65 ust. 1 p.p. stanowi, że zasadą jest, iż przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki. Przepis art. 65 ust. 2 p.p. tworzy od tej zasady wyjątek stanowiąc, że przewoźnik nie ponosi odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki powstały z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy, niewywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru albo wskutek siły wyższej. Kluczowy jednak w niniejszej sprawie jest przepis art. 66 ust. 1 p.p., zgodnie z którym przewoźnik nie odpowiada za ubytek przesyłki, której masy i liczby sztuk nie sprawdził przy nadaniu, jeżeli dostarczy ją bez śladu naruszenia, a w razie przewozu w zamkniętym środku transportowym - również z nienaruszonymi plombami nadawcy, chyba że osoba uprawniona udowodni, że szkoda powstała w czasie od przyjęcia przesyłki do przewozu aż do jej wydania.

Jak zatem wynika z powyższego, dla nieobciążenia przewoźnika ewentualnymi brakami w towarach w stosunku do listu przewozowego, przewoźnik ten powinien sprawdzić, czy przesyłka ta jest zgodna z treścią tego listu. Jednakże przepis art. 65 ust. 2 p.p. uznaje za mało prawdopodobne, że w przypadku brak śladów naruszenia opakowania albo w przypadku zamkniętego środka transportowego (np. wagonu cysterny) brak naruszenia plomb, ubytek rzeczy powstał w czasie, gdy przewoźnik sprawował władztwo faktyczne nad rzeczą. W przedmiotowej sprawie w każdym z transportów towary były przygotowywane i foliowane przez nadawcę odpowiednio wcześniej przed załadunkiem. (...) sp. z o.o. w Ż. bardzo szczelnie pakowała palety folią stretchową – tak, że powód miał możliwość policzenia jedynie ilości palet, a nie ilości kartonów znajdujących się na danej palecie. Jak wynika z zeznań świadka B. S. przyczyny braków poszczególnych opakowań towaru mogą być różne, takie jak np. błąd w liczeniu odbiorcy, karton mógł również ktoś zabrać odchylając folię. Nie można przesądzić, że to powód jest odpowiedzialny za ilość przewożonych opakowań. Na dokumentach zwrotów czy dokumentach reklamacyjnych wystawionych przez odbiorców brak jest adnotacji o nieszczelności opakowania. Tym samym w ocenie Sądu niemożliwe jest obciążenie powoda odpowiedzialnością za wymienione braki w towarze. Zauważyć należy, że brak jest spoczywającego na przewoźniku ustawowego obowiązku ustalenia masy lub liczby sztuk przesyłki w momencie jej przyjmowania do przewozu. W sytuacji gdy przesyłka przewożona była w zamkniętym przez nadawcę środku transportowym, zaś przewoźnik przewiózł przesyłkę w nienaruszonym środku transportowym a dowieszone sztuki przesyłki nie wykazują naruszeń to należy domniemywać, że ubytek nie powstał w czasie przewozu, nawet jeśli dotyczy liczby opakowań. Domniemanie ustanowione w art. 66 p.p. jest wzruszalne, jednakże pozwany nie przeprowadził skutecznego dowodu na to, że szkody te powstały w czasie od przyjęcia towaru do transportu do jego wydania odbiorcy. O nienaruszonym stanie przesyłki można mówić wyłącznie wówczas, gdy zewnętrzny stan przesyłki jest zgodny z treścią listu przewozowego. Świadek B. S. wskazała, że nie pamięta, czy opakowanie było uszkodzone, wskazała, że raczej nie bo wtedy reklamacja złożona przez pozwanego dotyczyłaby uszkodzenia a nie braków. Ponadto ubytków w przedmiotowym załadunku nie dało się stwierdzić, gdyż wszystkie towary były ładowane na duże palety. Z zeznań powoda D. D. wynika, że braki towarów ustalone były dopiero po dostawie. Kartony na palecie były układane jeden obok drugiego i owijane folią tak aby wszystko się trzymało. Powód miał samochód 17 – sto paletowy a jak było np. 18-19 palet, to wtedy magazynierzy, żeby się wszystko zmieściło, przekładali towar na mniejszą paletę i dokładali towaru i wtedy wszystko foliowali. Na jednej palecie mogły być tylko towary dla jednego odbiorcy, mogły być to towary różnego rodzaju np. lody, mrożonki, ryby. Powód zeznał, iż przykładowo odbiorca towaru - T. nie sprawdzał towarów, sprawdzali tylko numery palet i jeśli folia była nienaruszona, to ilości poszczególnych towarów nie były sprawdzane. Powód natomiast miał wpisane na dokumentach WZ tylko numery palet, nie miał również wiedzy, co znajduje się na paletach. Powód wskazał, że w

przedmiotowych przewozach ofoliowanie nie było uszkodzone. Zatem w przedstawionych okolicznościach powód nie miał żadnej możliwości liczenia poszczególnych opakowań towarów a co za tym idzie brak jest możliwości obciążenia powoda za braki w przesyłkach. Zatem powód nie jest odpowiedzialny za braki w przesyłkach o nr (...) oraz objętych notami obciążeniowymi o nr EP (...) i EP (...), **o łącznej kwocie 178,70 zł**. Braki te dotyczyły jednego opakowania lodów ((...)) o wartości 72,50 zł, jednego kartonu kostki rybnej ((...)) o wartości 22,80 zł oraz jednego kartonu kalmarów ((...)) o wartości 83,40 zł. Brak ujęcia w dokumencie reklamacji (z uwagi na datę ustalenia wymagalności roszczenia pozwanego zgłoszonego do potrącenia) transportów nr (...) (braki na kwotę 22,80 zł) oraz (...) (braki na kwotę 83,40 zł) nie ma zatem znaczenia w sprawie. Roszczenie pozwanego zgłoszone do potrącenia z tytułu braków w towarze jest bowiem w całości niezasadne. W tym też zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do kwestii odpowiedzialności powoda za szkody z tytułu rozmrożenia towaru w transporcie w zleceniach o nr (...) (D. R.) i (...) (T. N.), przywołać należy przepis art. 38 ust. 1 p.p. Nadawca składa przewoźnikowi na przesyłkę towarową list przewozowy, a jeżeli przy danym rodzaju przewozu jest to powszechnie przyjęte, w inny sposób dostarcza informacji niezbędnych do prawidłowego wykonania przewozu. Zgodnie zaś z przepisem art. 42 ust. 1 p.p. przewoźnik może odmówić przyjęcia do przewozu rzeczy, których stan jest wadliwy lub opakowanie niedostateczne albo niemających wymaganego opakowania. Według przepisu art. 48 ust. 1 p.p. przewoźnik może sprawdzić, czy przesyłka odpowiada oświadczeniom nadawcy zawartym w liście przewozowym oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych. Zgodnie zaś z przepisem ust. 2 tego artykułu wynik sprawdzenia zamieszcza się w liście przewozowym albo dołączonym do niego protokole. Co więcej, przepis art. 74 p.p. stanowi m.in., że jeżeli przed wydaniem przesyłki okaże się, że doznała ona ubytku lub uszkodzenia, przewoźnik ustala niezwłocznie protokolarnie stan przesyłki oraz okoliczności powstania szkody. Przewoźnik wykonuje te czynności także na żądanie uprawnionego, jeżeli twierdzi on, że przesyłka jest naruszona. W razie trudności w ustaleniu danych dotyczących czasu, rodzaju, rozmiarów lub przyczyny szkody, dane te określa rzeczoznawca powołany przez przewoźnika w porozumieniu z uprawnionym.

Mając na uwadze powyższe przepisy, zauważyć należy, że towary, które przewoził powód zaliczyć można do towarów szczególnych, były to bowiem towary głęboko mrożone dla których konieczne jest przewożenie ich w określonych niskich temperaturach. Jak zeznała świadek M. K. w momencie załadunku towar winien mieć od minus 21 stopni do minus 23 stopni C.. Towar przewożony przez powoda nie został przyjęty przez odbiorców ze względu na nieprawidłowości w temperaturze towarów. Zatem doszło do rozmrożenia towarów. Zasadnicze w niniejszej sprawie było określenie czy do rozmrożenia towarów doszło w czasie dokonywania przewozu przez powoda czy też w czasie kiedy towary znajdowały się u pozwanego przez załadunkiem.

Jak wynika z zeznań świadka M. K. wszystkie samochody wpuszczane na teren pozwanego muszą mieć wymaganą temperaturę minimum minus 12 stopni C.. Temperatura jest sprawdzana w taki sposób, że przewoźnik dokonuje wydruku termografu podając go ochronie, i jest wpuszczany na teren pozwanego tylko gdy temperatura jest prawidłowa. W momencie wydawania towarów przewoźnikowi ich temperatura wynosiła od minus 21 do minus 23 stopni. Powód został poinformowany jaką temperaturę powinna mieć chłodnia użyta do przewozu towarów. Świadek zeznała ponadto, że nie miała sygnałów aby kiedykolwiek kierowca miał zastrzeżenia do temperatury ładowanych towarów. Dalej z zeznań świadka B. S. wynika, iż regułą jest, iż na zleceniu transportowym jest podana wymagana temperatura i przed rozpoczęciem współpracy przewoźnik jest informowany o wymaganej temperaturze. Świadek zeznała również, że przede wszystkim odbiorcy stwierdzali rozmrożenie, bo wszystkie dokumenty, które wpłynęły do pozwanego pochodzą od odbiorców. Świadek wskazała ponadto, że nie powstały protokoły ustalenia stanu przesyłki, które w przypadku nieprawidłowości powinien sporządzić kierowca.

Należy zauważyć, że powód w żadnym wypadku nie odmówił przyjęcia przedmiotowych przesyłek do przewozu. Zlecenie o nr. (...) obejmowało przewiezienie do T. N. lodów i innych mieszanek, zlecenie o nr. (...) obejmowało przewiezienie do D. R. samych lodów. Na listach przewozowych widnieje podpis kierowcy powoda pod klauzulą o treści „niniejszym potwierdzam przyjęcie wymienionych wyżej przesyłek, zgodnie z załączonymi WZ w stanie nienaruszonym w temp. minus 21 stopni C.”. Z zeznań kierowcy powoda - P. D. dostarczającego wskazane przesyłki wynika, że nie sprawdził temperatury przekazywanego mu towaru. Świadek P. D. zeznał, że wcześniej przyjmował

towar czasami mierząc a czasem nie mierząc temperatury. Wskazał również, że w innej sprawie odmówiono mu zmierzenia temperatury. Zawsze jednak miał przy sobie ręczny termometr do mierzenia temperatury. Sąd stoi na stanowisku, że nic nie stało na przeszkodzie, aby temperaturę towarów zmierzyć jeżeli kierowca miał przy sobie termometr, tym bardziej że powód nie udowodnił, iż zmierzenie temperatury było uniemożliwione przez pozwanego. Powód wskazywał co prawda, że kierowca P. D. nie został dopuszczony do mierzenia temperatury, a także, że w czasie, kiedy kierowca zasnął w kabinie samochodu towar wyładowano a potem ponownie załadowano mu na samochód do zwrotu. Nie był on jednak obecny przy przedmiotowych transportach. Ponadto kierowca P. D. nie wskazał na istnienie okoliczności przytoczonych przez powoda wskutek czego Sąd nie uznał ich za wiarygodne.

Po przywiezieniu towarów do na miejsce, odbiorcy stwierdzili przerwanie ciągu chłodniczego i rozmrożenie towarów skutkujące utratą wartości handlowych. Na dowód powyższego każdy z odbiorców sporządził protokół.

Zgodnie z art. 74 p.p. jeżeli przed wydaniem przesyłki okaże się, że doznała ona ubytku lub uszkodzenia, przewoźnik ustala niezwłocznie protokolarnie stan przesyłki oraz okoliczności powstania szkody. Przewoźnik wykonuje te czynności także na żądanie uprawnionego, jeżeli twierdzi on, że przesyłka jest naruszona. W niniejszej sprawie kierowca zaniechał sporządzenia protokołów ustalenia stanu przesyłki, pomimo iż zgłoszono w jego obecności zastrzeżenia do stanu przesyłki. Twierdzenia powoda iż sporządził protokół o stanie przesyłki o nr (...) pozostają gołosłowne, gdyż powód nie przedstawił na tą okoliczność żadnego dowodu. Protokół o stanie przesyłki jest w transporcie tradycyjnym środkiem dowodowym na okoliczność szkody w substancji przesyłki, jej rozmiaru i przyczyn. Należy zauważyć, że powyższe okoliczności mogą być przedmiotem dowodu prowadzonego za pomocą innych środków dowodowych, jednakże w niniejszej sprawie powód nie przedstawił żadnych innych dowodów, zaś odmowa sporządzenia protokołu działa na niekorzyść przewoźnika, gdyż spoczywa na nim obowiązek sporządzenia protokołu dokumentującego uszkodzenia lub braki w przesyłkach. Przewoźnik powinien przystąpić do sporządzenia protokołu z własnej inicjatywy niezwłocznie po stwierdzeniu ubytku lub uszkodzenia. Ma obowiązek sporządzenia protokołu na każdym etapie procesu transportowego, tzn. od chwili przyjęcia do przewozu aż do chwili wydania jej osobie uprawnionej, a na żądanie uprawnionego także po wydaniu. Przewoźnik, który narusza omawiany obowiązek, pozbawia się udziału w czynnościach zmierzających do udokumentowania szkody, podejmowanych przez osobę uprawnioną, co może prowadzić do osłabienia jego pozycji w procesie. W niniejszej sprawie wobec sporządzenia komisyjnych protokołów reklamacyjnych przez D. R. i T. N. stanowią one wyłączny dowód co do zakresu powstałych szkód. Należy zaznaczyć, iż sporządzone przez odbiorców protokoły zostały podpisane przez kierowcę, zaś podpisanie protokołu oznacza zgodę na jego treść. Kierowca odmówił jedynie podpisania na dokumencie zwrotu towaru dostarczonego do T. N.. Jeżeli jednak kierowca nie zgadzał się z treścią protokołu, to powinien przed podpisaniem wnieść zastrzeżenia, mógł również swoje stanowisko udokumentować w inny sposób np. zdjęciami.

Powód co prawda powoływał, iż w przypadku transportu towarów do D. towar wyładowywany był na plac w temperaturze 25 stopni C. zamiast na rampę, która lepiej utrzymywała niską temperaturę towarów. Z zeznań świadka P. D. wynika jednak, że do rozładunku w tym miejscu nie doszło z uwagi na odmowę przyjęcia, a niedostarczony towar został zwrócony do nadawcy. Zatem twierdzenia powoda w powyższym zakresie okazały się gołosłowne.

Wobec powyższego, iż powód odebrał towary od pozwanego w prawidłowej temperaturze wymaganej dla transportu towarów głęboko mrożonych minus 21 stopni należało stwierdzić, iż szkoda w postaci rozmrożeń towarów powstała w czasie transportu, zaś powód nie wykazał, że to nie jego zachowanie doprowadziło do rozmrożenia towarów objętych tymi zleceniami i w związku z tym ponosi on odpowiedzialność za szkody z tego wynikłe w kwocie 30.157,48 zł (23.279,17 zł + 6.878,31 zł). Wysokość należności zgłoszonej w tym zakresie do potrącenia, wynika ze specyfikacji zwrotu towarów załączonych do not obciążeniowych pozwanego. Kwoty te stanowią wartość towaru przywiezionego przez powoda w nieprawidłowej temperaturze, co wynika z załączonych przez pozwanego protokołów reklamacyjnych. Wartości poszczególnych rodzajów towarów co do sztuki – wskazane w specyfikacjach nie były kwestionowane w sprawie. Powód nie podnosił z tego tytułu żadnych zarzutów, w szczególności niewykazania wysokości roszczenia zgłoszonego do potrącenia. Podnosił jedynie okoliczności związane z trudnościami w mierzeniu temperatury przed

załadunkiem, długiego czasu oczekiwania towaru na rampie oraz nieprawidłowości w rozładunku towaru, co zapewne było powodem rozmrożenia.

Przechodząc zaś do oceny odpowiedzialności powoda za szkodę z tytułu rozmrożenia towaru w transporcie o numerze zlecenia (...) (transport lodów do T. w S.), to znaczenie ma przepis art. 76 p.p. - przyjęcie przesyłki przez uprawnionego bez zastrzeżeń powoduje wygaśnięcie roszczeń z tytułu ubytku lub uszkodzenia, chyba że szkodę stwierdzono protokolarnie przed przyjęciem przesyłki przez uprawnionego, zaniechano takiego stwierdzenia z winy przewoźnika, ubytek lub uszkodzenie wynikało z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika, szkodę niedającą się z zewnątrz zauważyć uprawniony stwierdził po przyjęciu przesyłki i w terminie 7 dni zażądał ustalenia jej stanu oraz udowodnił, że szkoda powstała w czasie między przyjęciem przesyłki do przewozu a jej wydaniem.

Przy przyjęciu towaru objętego zleceniem o nr (...) nie został sporządzony protokół szkody. Powód wykonywał ten przewóz osobiście. Odbiorca towaru przewożony towar przyjął, sporządził jedynie na dokumencie zwrotu towaru adnotację o zbyt wysokiej temperaturze na naczepie i rozpuszczonych lodach.

Zgodnie z art. 74 ust. 3 p.p. jeżeli po wydaniu przesyłki ujawniono ubytek lub uszkodzenie niedające się z zewnątrz zauważyć przy odbiorze, przewoźnik ustala stan przesyłki na żądanie uprawnionego zgłoszone niezwłocznie po ujawnieniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od dnia odbioru przesyłki. Z tych względów to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu udowodnienia, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonymi ubytkami a zachowaniem się powoda, któremu jednak pozwany nie sprostał. Nie wykazano okoliczności, że zgłoszono zastrzeżenia w chwili odbioru towaru. Nie ma również protokołu stanu przesyłki sporządzonego w obecności przewoźnika. Towar został przyjęty przez odbiorcę – T. S.. Jak zeznał D. D. dopiski znajdujące się na dokumencie specyfikacji przesyłki o zbyt wysokiej temperaturze nie były sporządzone w jego obecności. Po zdaniu towaru odebrał dokument bez dopisku, stan przesyłki został natomiast zgłoszony do powoda już po odbiorze. Pozwany nie udowodnił okoliczności przeciwnych. Tym samym powód nie ponosi odpowiedzialności za rozmrożenie objęte tym zleceniem **(...) w kwocie 332,52 zł.**

Tym samym jedynymi istniejącymi wierzytelnościami pozwanego względem powoda były wierzytelność na kwotę 23.279,17 zł z tytułu rozmrożenia towarów w transporcie o numerze zlecenia RD (...),¹³ (nota obciążeniowa EP (...)) oraz wierzytelność na kwotę 6.878,31 zł z tytułu rozmrożenia towarów w transporcie o numerze zlecenia RD (...),⁸ (nota obciążeniowa EP (...)) **w łącznej kwocie 30.157,48 zł.** Wierzytelności te były wymagalne w chwili składania oświadczenia o potrąceniu. Co więcej, jako że oświadczenie woli o potrąceniu zostało złożone skutecznie, wierzytelności wzajemne powoda i pozwanego umorzyły się do wielkości wierzytelności niższej.

Odnosząc się do cofnięcia przez powoda powództwa w zakresie kwoty 5 000 złotych, należy zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 203 § 1 i 2 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. W myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Powód D. D. cofnął częściowo powództwo jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy ze względu na spełnienie świadczenia przez (...) sp. z o.o. w Ż., a zatem nie było konieczne zezwolenie pozwanego na tę czynność. Co więcej, zdaniem Sądu okoliczności określone w przepisie art. 203 § 4 k.p.c. nie zaistniały w niniejszej sprawie zatem zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. należało umorzyć postępowanie w tej części, o czym Sąd orzekł w pkt. 1 wyroku. Wobec tego, iż cofnięcie powództwa było związane z faktem spełnienia w tym zakresie roszczenia przez pozwanego dnia 16 listopada 2012 roku – a zatem przed datą wytoczenia powództwa, to powoda należy uznać w tym zakresie za przegrywającą sprawę.

Podsumowując, wierzytelność główna powoda z tytułu nieopłacenia przez pozwanego należności za przewozy za które wystawiono faktury o numerach (...), FV (...), FV (...), FV (...) wynosiła **30.668,70 zł.** Wierzytelność główna pozwanego z tytułu nienależytego wykonania zakwestionowanych przewozów wynosiła **30.157,48 zł.** Na kwotę tę składała się kwota 23.279,17 zł z tytułu rozmrożenia towarów w transporcie o numerze zlecenia RD (...),¹³ (nota

obciążeniowa EP (...)) oraz kwota 6.878,31 zł z tytułu rozmrożenia towarów w transporcie o numerze zlecenia RD (...),8 (nota obciążeniowa EP (...)). Wierzytelności pozwanego w kwocie 22,80 zł z tytułu braku towarów w transporcie o numerze zlecenia ZN (...),8 (nota obciążeniowa EP (...)), w kwocie 83,40 zł z tytułu braku towarów w transporcie o numerze zlecenia ZN (...),03 (nota obciążeniowa EP (...)), w kwocie 72,50 zł z tytułu braku towarów w transporcie o numerze zlecenia RD (...) (nota obciążeniowa EP (...)), w kwocie 332,52 zł z tytułu rozmrożenia towarów w transporcie o numerze zlecenia ZN (...) (nota obciążeniowa EP (...)) nie istnieją z przyczyn wskazanych w dotychczasowych rozważaniach Sądu. W rezultacie na skutek potrącenia na dzień orzekania przez Sąd powodowi przysługuje względem pozwanego **wierzytelność główna w kwocie 511, 22 zł** (różnica kwoty zgłoszonej do potrącenia 30.668,70 zł i kwoty uznanej przez Sąd jako zasadna wierzytelności pozwanego 30.157,48 zł).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c. - jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie przepisu art. 476 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie termin spełnienia świadczeń przez pozwanego na rzecz powoda był oznaczony na fakturach wystawionych przez D. D.. Termin spełnienia świadczeń przez powoda na rzecz pozwanego z tytułu wezwania do zapłaty (reklamacji) doręzonego powodowi w dniu 4 grudnia 2012 r. upłynął w dniu 18 grudnia 2012 r. i w tym dniu nastąpiło potrącenie. Odsetki ustawowe należało zasądzić zatem do dnia wymagalności roszczenia głównego pozwanego będącego zarazem dniem potrącenia – do 18 grudnia 2012 r.

Oceniając roszczenie odsetkowe z tytułu opóźnienia przez pozwanego z zapłatą za przewozy, należało stwierdzić, iż przysługiwała ona powodowi od kwot wskazanych na wymienionych fakturach pomniejszonych o wysokość trzech wpłat dokonanych przez pozwanego za okres od dnia następującego po dniu wymagalności tych faktur do dnia zapłaty. Pozwanemu zaś przysługiwała wierzytelność z tytułu niezapłaconych odsetek ustawowych z powodu opóźnienia przez powoda z płatnością za szkody w transporcie za okres od dnia następującego po dniu wymagalności należności głównej, czyli od 18 grudnia 2012 r., do dnia zapłaty. W rezultacie na skutek potrącenia na dzień orzekania przez Sąd powodowi przysługuje względem pozwanego wierzytelność odsetkowa w rozmiarze, który nie uległ potrąceniu, czyli przysługują mu odsetki ustawowe liczone od poszczególnych niezapłaconych w terminie kwot objętych wymienionymi fakturami do dnia 18 grudnia 2012 r.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. na rzecz powoda D. D., kwotę 511, 22 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 2577, 57 zł od dnia 27 sierpnia 2012 r. do dnia 18 grudnia 2012 r.,
- od kwoty 9 679, 69 zł od dnia 3 września 2012 r. do dnia 18 grudnia 2012 r.,
- od kwoty 13 932, 69 zł od dnia 10 września 2012 r. do dnia 18 grudnia 2012 r.,
- od kwoty 4 478, 75 zł od dnia 15 września 2012 r. do dnia 18 grudnia 2012 r.,

w pozostałej zaś części powództwo oddalił o czym Sąd orzekł w pkt. II i III wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c., w myśl którego Sąd w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań strony może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Powód poniósł koszty w postaci opłaty od pozwu w kwocie 900 zł oraz w kwotę 2 400 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 poz. 490 j.t.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany poniósł koszty w wysokości 2 400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 j.t.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze stosunek wysokości roszczenia głównego do wysokości roszczenia zasądzonego (1,43 % wygranej powoda), skonstatować należy, że pozwany uległ jedynie nieznacznie powodowi, a w związku z tym należy mu się zwrot wszystkich kosztów przez niego poniesionych. Tym samym Sąd zasądził od powoda D. D., na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. kwotę 2 417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W pkt V wyroku Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa pozostałe koszty procesu w postaci częściowej opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.